

עפ"ת 67405/07/20 - אימן חמוד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 67405-07-20 חמוד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 14210227063

בפני	כבוד השופט אברהם בולוס
מערער	אימן חמוד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על חומרת העונש בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה בחיפה (כב' השופט רונה פרסון) אשר ניתן ביום 14.6.2020, בתתע"א 4846-09-15 (להלן: "**גזר הדין**").

למען שלימות התמונה אציין כי במקור המערער גם השיג באשר להרשעתו, אלא שבמסגרת הדיון שהתקיים לפניי ביום 17.9.20, קיבל את המלצתי וחזר בו מהערער על הכרעת הדין.

1. המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של נהיגה בשכרות מכח סירוב - עבירה לפי סעיפים 62(3), 64(א1), 64(דא) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**").

2. בגזר הדין ביהמ"ש קמא הסביר כי המערער יליד שנת 1975, נוהג מאז 1995, וצבר לחובתו 53 הרשעות קודמות, לרבות הרשעה בגין עבירה דומה של נהיגה תחת השפעת סמים (הרשעה משנת 2009 ועבירה משנת 2008).

לאור זאת, ולאחר שבית המשפט קמא עמד על החומרה הרבה בעבירה של נהיגה בשכרות, על נסיבותיו האישיות של המערער, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה וגם על העובדה כי המערער בחר לנהל את משפטו עד תום; כן בשים לב לעונש המינימום הקבוע בסעיף 39א' לפקודת התעבורה העומד על 24 חודשי פסילה בפועל, בית המשפט קמא הטיל על המערער פסילה בפועל למשך 26 חודשים, נוסף לעונשים נלווים אחרים.

3. בהודעת הערעור וטיעוניו לפניי, המערער טען כי ביהמ"ש קמא הקפיד עמו ברכיב הפסילה בפועל ונכון היה במקרה זה לסטות לקולה מעונש המינימום. כדי לבסס טענתו זו המערער עמד על נסיבותיו האישיות שלדעתו הן מיוחדות וחריגות, כמו מצבה הרפואי הקשה של בתו המוגבלת בניידותה, העובדה שהוא המפרנס היחידי של

משפחתו ופסילת רישיון נהיגתו תסכל את ביצוע עבודתו. עוד טען המערער, כי נגרם לו עינוי דין בעקבות ההליך הארוך שהתנהל ונמשך שנים רבות, לא נרשמה לחובתו אף עבירת תעבורה מזה לפחות חמש שנים, מה גם שהמערער מוכן לאזן את ההקלה שתהיה ברכיב הפסילה, באמצעות השתת עונשים נוספים כמו של"צ או החמרה בקנס שבו חויב.

4. מנגד, המשיבה סמכה את ידיה על גזר דינו של בית המשפט קמא, וטענה כי עסקינן בעבירה חמורה שמחייבת הטלת עונשים מרתיעים. זו עבירה המסכנת חיים ומדיניות הענישה המקובלת לגביה מחייבת השתת פסילת רישיון נהיגה לתקופות ממושכות, מה גם שזו גם מצוות המחוקק אשר קיבלה ביטוי בפסילת המינימום שבסעיף 39א' לפקודת התעבורה.

5. ביהמ"ש העליון עמד לא אחת על המסוכנות הרבה הגלומה בנהיגה בשכרות - נהיגה המסכנת חיים. הדבר, כפי שנקבע רבות, מחייב נקיטה בענישה מחמירה, מרתיעה המעבירה מסר תקיף, וזאת כחלק מתרומתו של ביהמ"ש במיגור נגע זה: **"נהיגה במצב של שכרות מסכנת את חייהם של הנוהגים בכביש והיא מהווה גורם מרכזי למספרן הרב של תאונות הדרכים. על-כן, יש לנקוט במדיניות ענישה מרתיעה ולהעניש בחומרה נהגים הנתפסים כאשר הם נוהגים בשכרות"** (רע"פ 6439/06 קריטי נ' מדינת ישראל (19.10.06); ראו גם: רע"פ 3351/09 שמרית משה נ' מדינת ישראל, פס' ה (7.5.09); רע"פ 2508/11 סמולנסקי נ' מדינת ישראל (31.3.11); רע"פ 5510/12 אסף בון נ' מדינת ישראל (18.7.12)).

6. זו גם עמדת המחוקק אותה ראה לגלות, בין היתר, בקביעת עונש מינימום בסע' 39א לפקודת התעבורה תוך הגבלת שיקול דעתו של ביהמ"ש (רע"פ 2829/13 מור מוריאל נ' מ"י, פס' 13 (29.4.13); רע"פ 3638/12 ווקנין נ' מדינת ישראל, פס' ח (6.6.12); רע"פ 5911/13 נעמה חסון נ' מדינת ישראל, פס' 7 (8.9.13). אמנם המחוקק הותיר לביהמ"ש אפשרות להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר מפסילת המינימום, אלא שעסקינן בחריג ובסמכות שנכון להפעילה על דרך הצמצום ובקיומם של טעמים כבדי משקל: **"בהתאם לכך, נפסק כי השימוש בסמכות לסטות מעונש הפסילה המינימאלי שמור למקרים חריגים ביותר"** (רע"פ 5613/09 אסרף נ' מדינת ישראל, פס' 4 (14.7.09); ראו גם: רע"פ 8387/06 אמרה איילא נ' מדינת ישראל (1.11.06); רע"פ 5717/08 רוברט ראש-גדוליאן נ' מדינת ישראל (10.9.2008)).

7. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, עייתי בפסיקה אותה צרף המערער להודעתו מהיום, בגז"ד ובתיק קמא לא מצאתי הצדקה לסטייה מעונש המינימום. הדרוש הוא נסיבות חריגות ואף יוצאות דופן כאשר בפועל המערער הצביע בטיעונו על נסיבות אישיות, גם אם בחלקן מעידות על קשיים כמו בביצוע עבודתו והעזרה לבתו הנכה, אלא שלעניות דעתי נסיבות אלו אינן חריגות וגם לא יוצאות דופן המצדיקות סטייה ממתחם העונש וגם מעונש המינימום, הגם שלא הוכחו כדבעי.

מטבע הדברים כל פסילה לרישיון נהיגה משליכה ואף מפריעה בביצוע העבודה, והמערער במקרה זה לבד מהטיעון לא הראה ולא שכנע לעניין מידת השלכתו של עונש זה על פרנסתו. באשר לנכות הבת, מגבלותיה בניידות ותלותה

ברכב, המערער לא טען וממילא לא שכנע כי אף אחד אחר מבני ביתו אינו מחזיק ברישיון נהיגה, וגם לא הניח תשתית לעניין היקף העזרה, תדירות הנסיעות והמרחקים.

הטענות היו כלליות, גורפות ולא מבססות קיומן של נסיבות חריגות. אין זה נכון וגם לא ראוי כי בשל הטענה לקשיים בעבודה, מחלה או נכות של בן משפחה, יזכה הנאשם אוטומטית להקלה בעונש תוך סטייה מעונש המינימום. אלה הן נסיבות אותן יש לשקול במלאכת קביעת העונש, אלא שסטייה מעונש המינימום אפשרית בקיומן של נסיבות בעלות עוצמה מיוחדת - וזה לא המקרה.

8. המערער הוסיף וטען, כי הוא נכון להחמרה ברכיבי ענישה נוספים במקביל להקלה משמעותית בפסילת רישיון נהיגתו הסוטה מעונש המינימום. לטענה זו התייחסתי ואותה דחיתי בעבר, והצדדים מופנים לנימוקי בעפ"ת 38509-10-19 **מדינת ישראל נ' בדראן בשיר**, פסקה 12-14 (5.11.2019).

9. לא מצאתי הצדקה לסטייה מעונש המינימום; ועם זאת, נוכח הנסיבות עליהן עמד המערער בטיעונו, העובדה שההליך שהתנהל בעניינו ארך שנים גם אם הוא תרם במידה מסוימת להתארכותו, חלוף הזמן (חמש נשים) מאז ביצוע העבירה וגם מהטעם שפסילה מלנהוג למשך 24 חודשים היא עונש מרתיע בפני עצמו - נכון היה במקרה זה להסתפק בפסילת המינימום.

10. לאור כל האמור, עונש הפסילה בפועל יעמוד על 24 חודשים בניכוי הפסילה המנהלית, חלף הפסילה בפועל שנקבעה בגז"ד למשך 26 חודשים.

יתר ההוראות ורכיבי הענישה שנקבעו בגז"ד יישארו על כנם.

המזכירות תשלח פס"ד זה לצדדים.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"א, 21 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.